

אור השבת

הדלקת נרות - 18:54

מוצאי שבת - 19:51

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

"לא תטה משפט...
ולא תיקח שוחד"

מדוע אסרה התורה לקחת שוחד? כיוון שהנוטל שוחד מחברו, דעתו מתקרבת אצלו והרי הוא כגופו ואין אדם רואה חובה לעצמו.

שוחד = שהוא חד (שהנותן והמקבל נעשים לב אחד).

- רבא -

פרשת שופטים פותחת בפסוק: "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך ... ושפטו את העם משפט צדק" (ט"ז, י"ח).

האדמו"ר ממודז'יץ, ר' שאול ידידה טאוב, אמר באחת משיחותיו: **"שלוש פעמים ביום אנו קוראים בתפילת שמונה עשרה: 'חשיבה שופטנו כבראשונה ויועצנו כבתחילה'."** וכאן יש מקום לשאול: מה ראו מנסחי תפילת שמונה עשרה בבקשה להדגיש על תחיית מערכת השיפוט בישראל "כבראשונה", "כבתחילה"?

"והנה, אם נתבונן לדרכם של השופטים והמנהיגים, המתמנים על הציבור, נמצא שבתחילה הם בעלי כוונות טובות וישרות, ונכונים בלב שלם לשרת את בני עמם באמונה ובישר מלא, אולם, ככל שעובר הזמן מתרפה ליבם בהדרגה מתחושת הנאמנות והמסירות לציבור ופעמים רבות אף זונחים את הדרך הישרה מתוך נגיעות ופניות אישיות. נוכח מציאות זו אנו מבקשים כל יום בברכה האחת עשרה של תפילת העמידה: "חשיבה שופטנו כבראשונה" – עזור נא בידינו, שחשופים שלנו יתנהגו לכל אורך פעילותם, כפי שמתנהגים שופטי צדק בימים הראשונים לאחר התמנותם לתפקידם הרם. "ויועצנו כבתחילה" – ויהי רצון, שמנהיגי הציבור יהיו נכונים לפעול למען בני עמם באותן כוונות טובות ובאותה מסירות שפעמה בקרבם בשעה שהתחילו לשמש כמורים ומדריכים לחמוני העם."

משחה: במקום צורך מותר למרוח משחה לתינוק בין רגליו, כיוון שהמטרה היא להבליע את המשחה בגוף התינוק, ולא להשאירה על גבי העור. והוא הדין שיש להתיר לאדם חולה שנפל למשכב, שעל פי הוראת רופא הוא צריך למרוח משחה לרפואה על גופו, ובלבד שימרח מעט באופן שיבלע

בגופו. אך אם אינו חולה אין להתיר, שהרי יש בזה איסור רפואה בשבת, כמבואר בהלכות חולה שאין בו סכנה.

קרב ידיים ושפתון: אדם שיש לו יובש בידיים או בשפתיים, ורוצה למרוח מעט וחלין או קרב ידיים או שפתון כדי לרכך את מקום הכאב, יש מתירים כיוון שדברים אלו אינם בגדר תרופות שאסרו חכמים להתרפאות בהם בשבת. ובפרט אם התחיל להשתמש בהם קודם השבת, שיותר יש להקל לו למרוח בשבת. ובלבד שימרח מעט באופן שנבלעת כל המשחה בגוף.

אדם שידיו חלקות ואין לו יובש כלל, אלא שרוצה לעדן ולהחליק את ידיו יותר, מותר לו למרוח קרב או משחה, ואין כאן איסור ממרח, כיוון שאין לו עניין בקיום המשחה על ידיו אלא שתבלע בגופו וכנ"ל.

מריחה במאכלים: מותר למרוח מאכל בשבת, כיוון שאין איסור ממרח במאכלים כלל.

מתוך
יצוט יוסף

פינת ההלכה

ממרח - תולדת מוחק: מלאכת 'ממחק' היינו שמגרד את השיער מהעור ומחליקו עד שנעשה ראוי לקלף או לנעליים וכדומה. אם כן בדומה לזה היא התולדה הנקראת 'ממרח'.

ופירושה, כי בזמנם כאשר היו רוצים למשל לסתום את מכסה החבית, היו מטפטים שעווה מסביב למכסה, ומחליקים אותה שם, ועל ידי כך החבית הייתה נסגרת היטב. וכמו כן היו משתמשים בשעווה לסגירת מעטפות וכיוצא בזה.

איסור ממרח הוא כאשר מורחים את המשחה ויש צורך שתישאר מרוחה, כמו בסתימת החבית שהשעווה נשארת על פי החבית, אבל כאשר המשחה נבלעת בגוף ואינה נשארת כך, אין בזה איסור ממרח.

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסיעתא דשמיא בריבוי אהבת חינם, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~מִצְוַת תְּנִינָה~

"שופטים ושופטים תתן לך בכל שעריך..."

צריך שיהיו השופטים נקיים מכל משפט, ולא יהיה לאדם פתחון פה עליהם. התורה מצווה על השופטים: תחילה תהיה שופט לעצמך! ואחר כך תוכל להיות שופט "בכל שעריך"!

מעשה ברבי חנינא בן אלעזר שהיה לו אילן נטוע בתוך שדהו, וענפיו נוטים לשדה אחר. בא אדם אחד וקבל לפניו ואמר: "אילנו של איש פלוני נוטה לתוך שדי". אמר לו רבי חנינא: "לך ובוא למחר!" אמר לו המתלונן: "את כל המפשטים הבאים לפניך מיד אתה פוסק ואת משפטי אתה מאחר!" מה עשה רבי חנינא? מיד שלח את פועליו וכרת את האילן, שהיה בתוך שדהו ונטוה לאיש אחר. למחרת בא אותו אדם לפניו לדין. אמר רבי חנינא ליריבו של המתלונן: "צריך אתה לכרות את האילן הנוטה לשדה של חברך!" אמר לו בעל הדין: "ולמה האילן שלך- ענפיו נוטים לשדה אחר?" אמר לו רבי חנינא: "צא וראה! כשם שאתה רואה את שלי- עשה את שלך!" מיד הלך וכך עשה. לפיכך נאמר: "שופטים ושופטים

זכות הלימוד בעלון לרפואת: הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמונה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, אורן בן אביגיל.

תתן לך..." שלא יהיה בשופט דבר של פסולת. רבי חנינא לא היה יכול לפסוק לאותו אדם לכרות את העץ שנטוה לשדה חברו אלא רק לאחר שהוא בעצמו כרת את העץ שלו שנטוה לשדה אחר.

משופר על הגאון רבי יוסף דוב סלובייצ'יק מבריסק שהזדמן לבית משפט של גויים כדי להעיד לטובת יהודי ששכניו העלילו עליו עלילת שקר.

לאחר מתן העדות זימן אותו השופט הרוסי ללשכתו ואמר לו בנימה שחצנית: "בוא ואוכיח לך, שחוקי ממשלתנו האדירה טובים ויעילים מחוקי ישראל העתיקים! נבדוק למשל את החוקים שנחקקו נגד השוחד: עפ"י החוקים שלנו משנתפס שופט בלקיחת שוחד, אנו מענישים את הנותן והמקבל גם יחד. ואילו לפי חוקי תורתכם- חל איסור שוחד רק על השופט המקבל, ולא על הנותן!"

"אדרבה!" השיב הרב סלובייצ'יק לשופט הנוכרי, "החוק שלנו נגד השוחד מרתיע הרבה יותר. שכן עפ"י חוקכם, אין השופט צריך לחשוש מלקבל שוחד, כיוון שהוא סמוך ובטוח שהנותן לא יגלה את מעשהו לאיש, שהרי הוא צפוי על כך לעונש חמור. לעומת זאת, עפ"י חוקי תורתנו, יחשוש כל שופט ודיין להיכשל בלקיחת שוחד, שהרי הנותן- שאינו צפוי לעונש על מעשהו- עלול לגלות את סודו ברבים, ואין לשופט ביזיון גדול מזה..."

זכות הלימוד בעלון להצלחת ר' מרדכי בן שינדלר וב"ב

בין רבי עקיבא לפפוס בן יהודה שרר ויכוח עקרוני; פפוס טען שכדי שתפסיק השנאה לעם ישראל כדאי לוותר לזמן מה על לימוד התורה. כך יזכה עם ישראל להמשיך להתקיים. רבי עקיבא סבר לעומתו שהשנאה לישראל אינה נובעת מלימוד התורה אלא מעצם קיומו, ואם לא ילמדו תורה ימצאו סיבה אחרת לשנוא אותו.

לכן אומר רבי עקיבא שהרצון לוותר על הקשר לתורה לטובת יחס שונה מהגויים נובע מטעות. התורה היא **'מקור המחיייה'** הטבעי של ישראל, ואם נוותר עליה הרי שאנו מוותרים על מקור החיים שלנו. הגויים בין כך ובין כך לא ישנו את יחסם אלינו.

אכן בסופו של דבר גם פפוס וגם רבי עקיבא נתפסו, אך רבי עקיבא בנחישותו ובגבורתו קבע לנו עיקרון לדורות; **החלשת הקשר לתורה לטובת יחס משופר מצד הגויים לא תצליח.** השנאה תישאר וגם הזהות שלנו תמחק. רק הבנת החשיבות של התורה ומסירות נפש למענה יעמדו מול כל הקמים עלינו לכלותנו.

בדורנו ראינו לצערנו כמה צדק רבי עקיבא בדבריו כשבשואה האימה נרצחו גם יהודים שומרי מצוות וגם כאלה שרצו להתערות בחברת הגויים ועזבו לשם כך את התורה. התורה איננה תחביב או העשרה לשעות הפנאי. התורה היא מקור החיים שלנו. כדי לקיים את הגוף אפשר להסתפק במים ובמעט לחם, אבל בשביל הנשמה- רק תורה!

2020 האם תורה זעל פה נ'תנה גם היא במעמד הר סיני? האם חכמים 'המציאו' את כל ההלכות שהם כתבו? או מהם נגזר ג'על בהר סיני? האם תורה זכתה וגם תורה זעל פה?

פינת האמונה

~מִצְוַת תְּנִינָה~

העיקר לא לפחד כלל

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה',

ובעזרת ה' יתקיים בנו חתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה"

חיים נלמד שהתורה היא חיינו ואורך ימינו ובזכותה אנו קיימים, התורה היא מקור חיינו, וכמו שדג אינו יכול לחיות בלי חמים, כך אנו לא יכולים לחיות בלי התורה.

כפי שראינו, בלי עם ישראל- אין תורה. ה' יצר את עם ישראל עם הכנה מיוחדת לקלוט את התורה, "וחיי עולם נטע בתוכנו". אולם לא פחות מכך חשוב לזכור שבלי התורה אין לעם ישראל קיום.

הגמרא מספרת שהרומאים גזרו על היהודים איסור ללמוד תורה. רבי עקיבא לא חשש ולימד תורה חרף הגזרה. פפוס בן יהודה ראה את רבי עקיבא ושאלו מדוע הוא נכנס לסיכון מיותר.

ענה לו רבי עקיבא במשל: "שועל אחד ראה דגים שוחים במהירות, ושאלם ממה הם בורחים. ענו לו שהם בורחים מן הדייגים שמבקשים לצוד אותם.

הציע להם השועל שיעלו לחוף, ושם הם יהיו בטוחים איתו... אמרו הדגים לשועל: "אם במים, מקומנו הטבעי, אנו בסכנה, בחוף- הסכנה גדולה שבעתים..."

כך הסביר רבי עקיבא מדוע הוא ממשיך ללמד תורה למרות הגזרה.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאה, שמעון בן יששכר רב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים.

הלכות לשון הרע

~נצור הלכה~

בפינה זו ניציג את עיקרי ההלכות כפי שמוצגות בספר "ניצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה"חפץ חיים". בסעיפתא דשמיא, השבת נמשיך בלימוד פרק שלישי, יחיד שנזכה להתרחק מלח"ד וע"י חיי חברה תקינים נזכה לאהבת חנם וביאת גואל צדק. אמן.

הלכות לשון הרע, פרק שלישי, סעיף ט

דברי גנאי שלא גורמים נזק: המדבר בגנותו של הזולת, עובר על איסור לשון הרע, אפילו אם דבריו אינם גורמים נזק או רעה לאיש-כגון, שהשומע מסרב להאמין לו ולקבל את דבריו. יתרה מזאת, אפילו אם הוא משער לכתחילה שדבריו לא יגרמו נזק, גם אז אסור לו לומר אותם. התורה אוסרת לשון הרע בכל מקרה, בין אם הדברים גורמים רעה ובין אם לא.

משה אינו יכול להצדיק עצמו בשעה שהוא מדבר לשון הרע, בטענה "היות וינחק גר בניו יורק ואני מדבר אודותיו כאן בארץ, דברי ממילא לא יפגעו בו והוא גם אף פעם לא ידע על כך".

חנה דברה רעה על מורתה, והצדיקה עצמה בטענה: "למורה שלי יש חוזה עבודה לכל ימי חייה, כך שדברי ממילא לא יזיקו למורתה". **טענתה של חנה אינה מוצדקת.**

הלכות לשון הרע, פרק שלישי, סעיף י

הוי דן כל אדם לכף זכות: חובה לדון כל אדם לכף זכות ככל האפשר. הרואה אדם שאמר דבר או עשה מעשה היכול להתפרש לטובה או רעה, חייב הוא לדונו לכף זכות. מי שדן את זולתו לחובה בעקבות מקרה כלשהו בעוד שיכול וחייב היה לדונו לכף זכות וגם הלך וסיפר זאת לאחרים, עובר מלבד על איסור לשון הרע גם על מצוות "בצדק תשפוט עמיתך". הלכה זו מתחלקת לשני סוגי אנשים, כדלהלן:

א) אדם ירא שמיים – חובה לדון תמיד אדם ירא שמים וישר דרך לכף זכות. לא רק בעת שהצדדים לזכות ולחובה נראים שווים, אלא אפילו אם המעשה נראה לנו נוטה יותר לחובתו ואי צדקתו. גם אז יש לדון אותו לכף זכות.

יודיך, יהודי ירא שמים, אמר לך שאין עתה ביכולתנו להשיב את הכסף שהוא חב לך. אולם אתה רואה שיש לו בארנקו סכום כסף גדול אסור לך לחשוף בו שהוא משקר, אלא אתה חייב להניח שכסף זה אינו שלו או שהוא זקוק לו ליצור מטרה חשובה.

ב) שומר מצות בינוני – שומרי מצות בינוניים הם אלה הנזהרים מחטא, אך לעיתים נכשלים בו. פרטי ההלכה המחייבת לדון אדם לכף זכות לגבי אנשים אלו הם כדלהלן:

א. כאשר הספק הוא שקול והצדדים לזכותו ולחובתו נראים לך שווים, אתה חייב לדון אותו לכף זכות.

ב. אם נראים הדברים נוטים יותר לחובה מאשר לזכות, נכון הוא להשאיר את הדבר בדעתך בספק ולא להכריע לחובה, אם כי מצד הדין אתה רשאי לשער בדעתך את המעשה לחובתו.

ג. אפילו במקרה שהדבר נראה נוטה הרבה יותר לחובה, גם אז מידה טובה היא לדון אדם זה לכף זכות. בהקשר לכך ראוי לזכור את דברי חכמינו ז"ל, כי- "מי שדן את זולתו לכף זכות, כן ידונו הקב"ה לכף זכות".

חכמינו ז"ל (שבת קכז): מספרים מעשה שממנו אנו יכולים ללמוד עד היכן מגיעה החובה לדון אדם לכף זכות.

מעשה באדם מהגנלי העליון שירד לדרום הארץ והשכיר עצמו לעבודה אצל תושב מקומי למשך שלושה שנים. הגיע ערב החג, ונכנס העובד אצל בעל הבית ואמר לו: "תן לי שכרי כדי שאוכל לשוב לביתי ולהביא כסף לפרנסת אשתי ובני". "אין לי כסף", השיב לו מעבידו. אם כך, תן לי פרות תמורת שכרי", הציע העובד. "אין לי גם פרות", אמר לו בעל הבית. "תן לי קרקע בשכרי", שאל ממנו השכיר. "אין לי קרקע", ענה שוב בעל הבית. "אתה יכול לתת לי בהמה", ניסה שוב האיש. "גם בהמה אין לי", השיבו בעל הבית. "תן לי כרים וכסתות", "אין לי גם כרים וכסתות" אמר בעל הבית. צרד אותו אדם את כליו וחזר לביתו בפחי נפש. לאחר החג נפל בעל הבית מהדרום את שכרו של העובד, והוסיף לכך משא שלשה חמורים, אחד של מאכל, אחד של משקה ואחד של מיני מגדים והלך אל ביתו של השכיר. לאחר ששילם לו את שכרו וגם הטיבו ליבם במאכל ובמשקה, פנה האיש אל שכירו ושאל אותו: "אמור לי, כשביקשת את שכרך ואמרתי לך שאין לי כסף במה חשדתני?" "חשבתי שבוודאי הזדמן לך עסק משתלם והשקעת בו את כספך". "ובשעה שביקשת פירות ואמרתי שאין לי, במה חשדתני?", "חשבתי שמא אינם מעושרים". "וכשביקשת קרקע ועניתי שאין לי, במה חשדתני?", "תיארת לי לעצמי שקרקעותיך מוחכרות בידי אחרים", "וכשאמרתי לך שאין לי בהמה?", "חשבתי שהשכרת את בהמותיך, והן לא ברשותך". "וכשעניתי לך שגם כרים וכסתות אין לי, במה חשדתני?" "שיערתי בדעתי, שמא הקדשת את כל נכסיך לשמים". אמר לו בעל הבית: "האמן לי כך אומנם היה. הקדשתי כל נכסי לשמים כדי להדיר מהם את בני הורקנוס שלא עסק בתורה, וביתיים החירו לי החכמים את נדרי. ואתה, כשם שדנתני לכף זכות, כן ידונו הקב"ה לכף זכות".

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא אלוה

ש: "צדק צדק תרדוף" מדוע כתוב פעמיים צדק?
ת: א. יש לחפש בית דין ראוי. ב. את הצדק צריך להשיג בדרכים צודקות.

ש: על פי 2 עדים או 3 עדים יומת המת?
ת: אם מספיקים 2 עדים, מותר להזכיר 3 עדים!

ש: מאיזה פסוק למדים שמחתינים לביצוע גזר דין מוות עד לרגל?
ת: מהפסוק: "וכל העם ישמחו ויראו".

ש: א. אילו דברים אסור למלך להרבות?
ב. מה הרמז לכך?
ת: א. כסף, סוסים ונשים. ב. ראשי תיבות: "כסא המלך"; כסף סוסים אישה.

ש: א. מה מספר הנשים המכסימלי שמותר למלך לשאת?
ב. חמי לומדים דין זה?
ת: א. 18 נשים. ב. מדוד המלך.

ש: לאיזו מטרה כתב לו המלך 2 ספרי תורה?
ת: ספר אחד נשאר בבית גנזי והשני נודד עמו.

ש: אילו חלקים מהבהמה שמקריבים נותנים לכהן?
ת: זרוע, לחיים וקיבה.

ש: מהם שיעורי התרומה לכהן (רש"י)?
ת: עין יפה = 1/40, עין בינונית = 1/50, עין רעה = 1/60.

ש: "לא ימצא בך מעונן ומכשף".
ציין 2 פירושים לחושג מעונן?

ת: א. רבי עקיבא = מנחשים בעונות. ב. חכמים = מאחזי עיניים.

ש: "חובר חבר ושואל באוב". על מי מסופר בתנ"ך ששאל באוב?
ת: שאול הנלה באוב את שמואל.

ש: למה מתייחס הציווי "תמים תהיה עם ה' אלוקיך"?
ת: שלא לחקור את העתידות.

הבדואי הסכים לתנאי מכיוון שקיבל סכום כסף גדול, והשיירה יצאה לדרך. אך ביום שישי אחר הצהריים, כאשר הם היו בלב המדבר, החל הבדואי להפחיד את הבן איש חי ואת מלוויו ולומר להם שזה מקום סכנה, וכי עליהם להמשיך לצעוד גם בשבת, אחרת יתנפלו עליהם שודדים וירצחו אותם נפש. הבן איש חי לא שעה לדבריו של הבדואי. כאשר שקעה השמש הוא ירד מהגמל, נטע את אוהלו והדליק בו נרות שבת והחל להתפלל את תפילות השבת. הבדואי התמלא פחד ואימה. האוהל של הבן איש חי היה מואר וזוהר למרחוק, והוא בוודאי ימשוך את השודדים אליו. החליט האיש להתרחק מעט, כדי שאם השודדים יגיעו אל האוהל הם לא יבחינו בו, וכך הוא יינצל. הבן איש חי סיים את תפילתו ואת סעודת השבת כשהוא שר ומזמר בקול נעים, ולאחר מכן פתח את הספר והחל ללמוד לאור הנרות כשקולו משתפך באפילת המדבר.

לפתע הבחין הבדואי מרחוק בחמש דמויות אפלות המתקרבות בחשאי לאוהל של הבן איש חי. הייתה זו חבורת השודדים האכזריים, וליבו של הערבי התמלא פחד וחלחלה. הוא ידע שהשודדים הללו חסרי רחמים, והם שוחטים והורגים בלי היסוס. חמשת השודדים שלפו את חרבותיהם המעוקלות, והתקרבו עוד אל האוהל. אחד מהם, ראש השודדים, התקרב אל האוהל והציץ פנימה. חבריו המתינו שהוא יסמן להם בידו להתנפל על יושבי האוהל, אבל לתדהמתם ראש השודדים קפא על מקומו ולא הניף את ידו. אחרי רגע הוא פקד על אנשיו להתרחק. חמשת השודדים עזבו את האוהל בלי לגעת לרעה ביושביו. הבדואי ראה זאת מרחוק, ולא האמין למראה עיניו. השודדים האכזריים לעולם לא היו מוותרים על טרפם. הוא חזר בריצה אל האוהל של הבן איש חי, וסיפר לו בהתרגשות כיצד הוא ניצל ממוות בטוח. כאשר השודדים התרחקו, החלו לצעוק על מנהיגם ולשאול אותו מדוע ויתר על שוד היהודי. 'אספר לכם מדוע', אמר ראש השודדים. 'לפני שנים רבות, כשהתגוררתי בבגדד, שותפי היהודי רימה אותי ואף שיקר בבית המשפט כדי להיפטר מהתשלום. תבעתי אותו לדין אצל הרב של היהודים, ושם השותף הודה שהוא חייב לי כסף, אבל אין לו במה לשלם. אותו רב הוציא את הכסף מכיסו ונתן לי, כדי שאני לא אפסיד. הרב הזה הוא אותו הרב אשר יושב כעת באוהל. איך אוכל לפגוע ביהודי קדוש כזה שעזר לי בעת שהייתי בעת צרה?' **זכותו תגן עלינו אמן**

ר' יוסף חיים מבגדאד, נולד בכ"ז באב התקצ"ד, 1 בספטמבר 1834 ונפטר ב"ג באלול התרס"ט, 30 באוגוסט 1909.

היה מגדולי האחרונים, פוסק, מקובל, דרשן, מנהיג ומחבר, אחד הפוסקים הפופולאריים ביותר בקרב היהודים הספרדים המסורתיים והדתיים בישראל. ספרו המפורסם ביותר הוא "הבן איש חי" ולעיתים מכונה רבי יוסף חיים על שמו "הבן איש חי".

סיפור - השודד האכזרי שליבו נשבר...

אל פתח בית הדין היהודי של בגדד הגיעו שני אנשים שונים בתכלית: האחד היה בן הקהילה היהודית ואילו השני נראה גוי מקומי והיה לבוש בלבוש ערבי. מזכיר בית הדין הופתע לשמוע שהשניים הגיעו לדין תורה, ושהגוי, הוא התובע את היהודי. 'היה לנו עסק בשותפות', אמר הגוי, 'והשותף היהודי רימה אותי וגנב את כספי. לפני שבוע הלכנו לבית המשפט של המדינה, אבל השותף שלי כפר בחוב ושיקר במצח נחושה. השופט העיראקי השתכנע מדברי השקר של שותפי היהודי וזיכה אותו מכל אשמה, אבל אני יודע היטב שהוא גנב את כספי ולכן אני רוצה לתבוע אותו לדין בפני הדיינים והרבנים היהודיים, אולי פה הוא יסכים להודות'. בראש בין הדין ישב הרב יוסף חיים מבגדד, הידוע בכינוי 'הבן איש חי' - מרבניה הגדולים והדגולים של יהדות בבל. שמע הבן איש חי את שני הצדדים בכובד ראש, ופנה אל היהודי: 'האם אתה חייב כסף לשותפך?' שאל אותו. היהודי ניסה לענות תשובות מתחכמות ומתחמקות אבל הרב שאל אותו שוב ושוב והזהיר אותו שעליו לומר רק את האמת בפני בית הדין. לבסוף לא הייתה ליהודי ברירה, והוא הודה שגנב את הכסף מהגוי. 'אין לי כסף להחזיר את הגניבה', אמר היהודי בבושת פנים, 'ולכן נאלצתי לשקר בבית המשפט של המדינה. אם בית המשפט היה פוסק שאני חייב, היו משליכים אותי לבית הסוהר'. ראה הבן איש חי שהיהודי אכן מצוי בעניות גדולה ואין לו כסף, וחשש מפני חילול השם הגדול שיכול להיגרם. הוא החליט לנהוג לפנים משורת הדין ולשלם את הכסף מכיסו. פנה הבן איש חי אל הגוי ואמר לו: 'כל היהודים ערבים זה לזה, ולכן אני אתן לך את המגיע לך, והיהודי הזה יחזיר לי כאשר יהיה לו כסף'. הגוי התרגש מהמעשה האציל. הוא הבין שהיהודי לעולם לא יחזיר לרב את הכסף. 'אכן, יש הבדל בין השופטים שלנו לבין דייני היהודים', אמר הגוי בליבו, ויצא מבית הדין כשהכסף שהבן איש חי נתן לו צרור בכיסו.

שנים חלפו... ובשנת תרכ"ט החליט הבן איש חי לנסוע ולבקר בארץ ישראל כדי להתפלל על קברי האבות ולהיפגש עם גדולי הרבנים והמקובלים שחיו בה. הדרך הייתה קשה ומפרכת, ועברה דרך מדבריות סוריה ששרצו שודדים אכזריים וחיות טרף. נוסעים שהיו רוצים לחצות את המדבר היו מגיעים לאחת הערים הסמוכות למדבר ומחכים עד שקבוצה גדולה של נוסעים תתאסף, ואז היו חוצים את המדבר ביחד על גבי שיירת גמלים גדולה, כדי שהשודדים לא יוכלו להתנפל עליהם. הבעיה הייתה שהשיירות הללו היו ממשיכות במסען גם בימי השבת, והבן איש חי לא הסכים לחלל את השבת בשום מחיר. חיפש הבן איש חי בדואי המכיר היטב את הדרך, ושכר אותו להוליך אותו ואת מלוויו במדבר על כמה גמלים, אך תנאי אחד עשה עמו: מכניסת השבת ועד צאתה הם יחנו במקום אחד, ולא ימשיכו בהליכה.

"עץ זיתים היא למוזיקים בזה - ותומכיה מאושר"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה.

לוי' שיעורים בכפר ביל"ו ב':

יום ב': שיעור בשנינויות - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00.
השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.

יום ג': שיעור בספר התניא - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00,
השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.

יום ה': שיעור פרשת שבוע - שניים מקרא ואחד תרגום,
שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
שבת קודש: שיעור רש"י - כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לוי' תפילות בשבת:

- מנחה ערב שבת: 18:55
- שחרית: 9:00
- מנחה: 18:30
- סעודה שלישית: 18:50
- ערבית מוצ"ש: 19:41

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
בטל: 050-3503025